

Beste medeparochianen,

Vandaag is het Willibrordzondag.
En zo mogen we vandaag
wat extra aandacht schenken
aan de heilige Willibrord.

Maar wie was Willibrord eigenlijk?
Want eerlijk gezegd is hij voor mij niet een heilige
bij wie ik direct een beeld heb,
zoals bijvoorbeeld bij de heilige Franciscus.
Daarom in het kort een paar gegevens:

Willibrord werd geboren in Engeland in 638.
Hij was dus waarschijnlijk een echte Engelsman!
En we zitten dan aan het begin van de Middeleeuwen.
638

En deze Willibrord kwam toen als missionaris
naar Nederland toe,
samen met twaalf metgezellen.
Hij was toen 42 jaar oud.
Hij vestigde zich in Utrecht.
En hij was dus de eerste
die het evangelie naar Nederland bracht.
Dat maakt hem natuurlijk wel heel bijzonder.
En na zijn dood werd hij begraven
in Luxemburg in Echternach.

Maar als ik zo over het leven van Willibrord nadenk,
dan vraag ik mezelf af:
Durven wij het evangelie nog door te geven,
zoals Willibrord dat deed?
In de eerste lezing hoorden wij over een vreugdebode
die goed nieuws verkondigt!
Maar durven wij dat nog wel?

Ik mag u misschien iets uit mijn eigen leven vertellen.
Maar dat geldt natuurlijk vooral voor mijzelf.

Maar ik zie voor mezelf een paar struikelblokken,
om het evangelie door te geven.
Allereerst ben ik heel erg verlegen.
Wel, dat is gewoon mijn karakter.
Als ik op de preekstoel sta,
dan merkt u daar hopelijk niet zo veel van.
Maar normaal gesproken ben ik heel erg verlegen.
Dus om in de trein tegen mijn buurman zomaar te zeggen:
'God houdt van u!'
Ik zou het niet durven!

Het tweede struikelblok voor mij is:
Ik wil niet lijken op een of andere Jehovagetuige
of op iemand van welke sekte dan ook.
Ik vind dat iets vreselijks.
Met alle respect voor mensen die dat allemaal wel durven.
Maar dat is niets voor mij!

En toch roept God ons op om van ons geloof te vertellen.
Een vreugdebode te zijn.
En Jezus zegt in het evangelie zelfs
dat wij alle volkeren tot zijn leerlingen moeten maken.
Nou, dat is nogal wat.

Hoe moeten we daar dan mee omgaan?
Wat zeg je bijvoorbeeld tegen je kinderen
of je kleinkinderen of je buurman,
als ze jou iets vragen over het geloof?
Wat zeg ik tegen mijn eigen broers en zussen,
terwijl ik weet dat ze vaak heel anders denken dan ik?
En wat zeg je bijvoorbeeld tegen mensen
van wie je weet
dat ze zelfs behoorlijk tegen de kerk zijn?
Wat zeg je dan?

Ik heb een paar dingen geleerd
en die wil ik u toch graag meegeven.
Misschien hebt u er wat aan?

Het eerste voor mij is altijd:
Blijf vooral heel dicht bij je zelf.
De één is heel spontaan.
Mooi zo, blijf vooral jezelf.
En de ander is meer verlegen.
Dat mag ook.
Maar blijf ook dan dicht bij jezelf.

Vervolgens heb ik geleerd
om heel goed te luisteren naar die ander.
Wat vindt die ander nou echt belangrijk?
Waar is die ander nou echt mee bezig?
We praten zo makkelijk over allerlei dingen
van de kerk.
Allerlei dingen waarvan de kerk bijvoorbeeld zegt:
'Dat mag niet!'
Maar is die ander daar nou ook echt zelf mee bezig?
Of zijn er toch andere dingen
die hem bezig houden?
Dat is belangrijk om te ontdekken.
Daarom begint een geloofsgesprek altijd
met heel goed luisteren.
Luisteren naar wat er in het hart van die ander leeft!
En dan tenslotte kun je iets zeggen
van wat er in jouw hart leeft
en wat voor jou wezenlijk belangrijk is in het geloof.

En ik zal u zeggen wat dat voor mij persoonlijk is.
Ik heb zelf moeten leren
hoe kostbaar ik ben in Gods ogen.
Daarom spreekt Henry Nouwen mij zo aan.
Leren hoe kostbaar je bent in Gods ogen!
En nu, als ik een ander zie, dan denk ik ook vaak:
'Je moest eens weten hoe kostbaar jij bent
in de ogen van God.'
Je moest eens weten dat jij
uiteindelijk door God zelf geschapen bent
en gewild bent.

En dat God daarom dus echt van jou houdt!
Natuurlijk zul jij misschien ook wel zeggen:
'Maar ik heb ook mijn zwakke kanten!'
En misschien zul je zelfs wel zeggen:
'Je moest eens weten!'
Maar je bent ook een schepsel van God.
God weet ook hoe jij in principe bent!
En daarvan zegt God: 'zeer goed!'
Daarom, je bent in principe van hoge komaf!'

Vroeger zag ik vooral de mislukkingen in iemands leven.
Een leven dat was mislukt.
Of mensen die verslaafd waren geraakt aan drank of drugs.
Of mensen die niets meer met de kerk te maken wilden hebben.
En dan durfde ik nauwelijks nog iets
over het geloof te zeggen.

Maar nu zie ik allereerst
hoe kostbaar een mens is in Gods ogen.
Ondanks alles.
En dat geeft mij dan een zeker verlangen
om tegen die ander te durven zeggen:
'Je moest eens weten
hoe kostbaar jij bent in Gods ogen.'
Dat is de blijde boodschap.

En ook al ben ik dan soms nog zo verlegen,
ik hoop dan toch dat ik op zijn minst
met mijn houding iets mag uitstralen
van die liefde van God voor die ander.
En dat alles helpt mij dan
om over mijn eigen verlegenheid
heen te stappen.
Om een vreugdebode zijn!
Geen criticaster. Maar een vreugdebode!
Daar gaat het allereerst om.
Want dat is het begin van het evangelie.